

Глѣдны, вѣдны оу дѣмъ собѣраше°  
Раздѣваше премно́го богатѣство,

И хранише оубо́гнѣхъ мно́жество.

И дѣмъ неговѣхъ вѣше привѣжише,

На вѣн вѣдны тѣхо пристѣнише.

За то ѿвщо вѣн го оублажаваха,

И ѿ сѣрдце ѿ душа любѣаха.

Мно́ги сѣвгѣ ѿнѣхъ вѣгда держеше,

По достѣйство коѣ-то ѿмаше.

Вѣички вѣха свѣтло ѿблечѣни,

Юще мно́ги ѿ златопо́снѣи.

Сѣмъ ни́кога прѣд дѣвѣтъ сѣхѣтъ,

Не ѿдеше, догда не ѿспрати.

Стѣрѣни, вѣдны, ко́нѣхъ то хранише,

ѿ оулицы вѣекѣй дѣнь скѣраше.

Тѣрѣза ѿмъ сѣмъ тоѣ поствѣаше,

И радѣстѣио вѣекога сѣвжеше.

Вѣто д' ѿма поголѣма мѣда,

Вѣхъ воздѣлѣнѣе вѣдѣщаго сѣда.

И ѣко се не́кога сѣвчеше,

Да оубо́гнѣхъ мѣло дохѣждаше

На тѣрѣза, ѿлѣи мѣлѣстѣина,

Не мѣжеше да стѣри ѿвѣична.

То на землѣ дѣле ѿнѣхъ пѣдаше,

И сѣхъ волѣзѣнь сѣрдѣчна дѣмаше:

„ Днѣсь по землѣ недѣстѣйно хѣдишѣ,

„ Вѣщѣо ни́ком' мѣлѣстѣи не сотворѣшѣ. “

Сѣрѣдѣницы го чѣсто смѣшѣваха,